

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Michelle Zink
CIRCLE OF FIRE

Copyright © 2010 by Michelle Zink
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-721-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

A decorative border of intricate floral and vine patterns surrounds the text. Two snakes are depicted at the bottom corners, coiled around the vines. The author's name is centered at the top.

MIŠEL ZINK

PLAMENI
KRUG

Prevela Jelena Trifunović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

*Mom ocu, Majklu Sent Džejsu,
za svu divnu tamu.*

Osećam težinu haljina u rukama dok napuštam odaju. Nema prozora kroz koje bi se probila svetlost i pažljivo se kretam kroz hodnik od poda do plafona oblepljen tapetama i osvetljen treperavom svetlošću sveća iz svećnjaka na zidu. Moja porodica generacijama živi u Miltorp Manoru, ali mi on ipak nije toliko blizak kao Berčvud, kuća u Njujorku u kojoj sam rođena i odrasla.

Ipak, u ovoj kući nema duhova iz prošlosti. Ovde ne moram da se prisećam svog mlađeg brata Henrija, kakav je bio pre smrti. Ne moram da se pitam da li ću čuti svoju sestru blizakinju, Alisu, kako šapuće iz Mračne sobe dok izvodi jezive, zabranjene obrede. Ne moram da brinem da li ću je videti kako se šunja po hodnicima u neko doba dana ili noći.

Bar ne uživo, u svakom slučaju.

Tetka Virdžinija je došla na ideju da potražim savet od Sonje i Luize koju haljinu da obućem na večerašnji Maskenbal. Znam da tetka pokušava da pomogne, ali to što sada moram da primoravam sebe da budem u njihovom prisustvu predstavlja dokaz promene prirode mog prijateljstva sa obema devojkama. Ili tačnije u Sonjinom prisustvu. Iako su se ona i Luiza vratile sa Altusa pre nedelju dana, napetost koja se osećala u prvim danima njihovog dolaska nije oslabila. Zapravo, čini mi se da je iz dana u dan raste. Pokušala

sam da oprostim Sonji njenu izdaju u šumi na putu do Altusa. *I dalje* pokušavam da joj oprostim. Ali svaki put kada pogledam njene ledene plave oči, setim se.

Setim se buđenja, Sonjinog ljubaznog lica iznad moje glave, njenih toplih ruku koje pritiskaju omraženi medaljon uz meku kožu sa donje strane mog ručnog zgloba. Setim se njenog glasa, prepoznatljivog posle mnogih meseci međusobnih poveravanja, kako grozničavo šapuće reči Duša koje su želele da me iskoriste kao svoju Kapiju i dovedu Samaela.

Setim se svega toga i osećam kako mi se srce još mrvicu više steže.

Maskenbal Udruženja je jedan od najčuvenijih događaja u godini. Sonja, Luiza i ja ga iščekujemo od kada su se one vratile sa Altusa, ali dok su one brzo izabrale kostime, ja sam ostala neodlučna.

Moja maska, davno izabrana i napravljena, nije bila komplikovana. Odmah sam znala kako će da izgleda, iako nikada nisam bila na Maskenbalu i nisam baš kreativna što se tiče mode. Ipak, prikazala mi se toliko lako i jasno kao da sam je videla u izlogu radnje. Ubrzo nakon toga sam je i poručila tako što sam je opisala krojačici i posmatrala kako je crta na tankom parčetu papira dok nije izgledala tačno onako kako sam je i zamislila.

Ali, dok sam prilično jednostavno došla na ideju za masku, moja neodlučnost me je primorala da odustanem od mogućnosti da sašijem haljinu. Umesto toga sam izabrala dve haljine od onih koje su već visile u mom ormanu. Kao što je tetka Virdžinija predložila, zamoliću Sonju i Luizu da mi pomognu oko izbora, ali, dok je to nekada bio ritual prijateljstva u kom sam uživala, sada ga se samo plašim. Sada ću morati da pogledam Sonji u oči.

I moraću da lažem, lažem i lažem.

Došavši do vrata Luizine sobe, podižem ruku da pokucam, ali oklevam kada čujem glasove koji dolaze iznutra. Prepoznajem da je jedan od njih Sonjin i čujem da se moje ime pominje sa razočaranjem. Naginjem se i čak se i ne pretvaram da neću da prisluškujem.

Plameni krug

„Ništa više ne mogu da uradim. Izvinila sam se više puta. Bez pogo-
vora sam se prepustila obredima Sestara na Altusu. Lija neće da mi opro-
sti ma šta uradila. A počinjem da mislim da nikada i neće“, kaže Sonja.

Posle šuškanja tkanine se čuje udarac vrata ormara a onda i Luizin
odgovor. „Glupost. Možda bi mogla da pokušaš da provedeš neko vreme
nasamo sa njom. Da li si je pitala da idete na jahanje u Vitni Grouv?“

„Više puta, ali ona uvek ima izgovor. Nismo bile na jahanju ni pre
nego što si ti došla iz Njujorka. Pre Altusa. Pre... svega.“

Ne mogu da odredim da li je Sonja ljuta ili samo tužna i na trenu-
tak osećam grižu savesti setivši se koliko puta me je pitala da idemo
u Vitni Grouv. Odbila sam je čak i kada sam sama išla da vežbam
gađanje lukom i strelom.

„Jednostavno moraš da joj daš vremena, to je sve“, pragmatična
je Luiza. „Ona sada nosi teret medaljona – pored tereta tumačenja
poslednje stranice proročanstva.“

Spuštam pogled na svoj ručni zglob koji izviruje ispod gomile
svile i čipke. Traka crnog somota mi se podsmeva ispod rukava
haljine. Sonja je kriva što moram da nosim medaljon sama. Ona je
kriva što moram da brinem o tome da li će pronaći put do belega
Jorgumanda, zmije koja proždire sopstveni rep sa slovom H u sre-
dini, na mom drugom ručnom zglobu.

Bez obzira na to koliko izgovora Luiza nađe za Sonju, to će uvek
biti tako.

Moja nemogućnost da oprostim sa sobom donosi pomešana
osećanja snažne ljutnje i očaja.

„E pa, počinje da me umara dodvoravanje kako bih joj udovoljila.
Zajedno smo u proročanstvu. Svi mi. Nije jedina koja oseća teret.“
Ogorčenost u Sonjinom glasu u meni izaziva plamen besa. Kao da
ona uopšte ima prava da bude ogorčena. Kao da bih joj tako lako
trebalo da oprostim.

Luiza uzdiše toliko glasno da je čujem u hodniku. „Pokušajmo da
uživamo u Maskenbalu, važi? Elene će stići za dva dana. Ovo nam je
poslednja noć kada ćemo biti prijateljice kao nekada.“

„Nije u meni problem“, mrmlja Sonja iz sobe. Nalet krvi mi ru-
meni obraze i pokušavam da se smirim pre nego što podignem ruku
da pokucam na velika drvena vrata.

„Ja sam“, viknem, pokušavajući da umirim glas koji mi podrhtava.

Vrata se otvaraju i ispred mene stoji Luiza a njena kosa se crven-
kasto presijava od svetlosti lampe i vatre u sobi.

„Tu si!“ Njeno oduševljenje zvuči usiljeno i zamišljam kako po-
kušava da potisne razgovor koji je upravo obavila sa Sonjom. Na
trenutak nesvesno osećam da je saučesnik u Sonjinoj izdaji. Tada se
setim Luizine odanosti i bola koji sigurno oseća jer se nalazi između
Sonje i mene. Moja razdražljivost nestaje i najednom sa iznenađe-
njem saznajem da mi nije toliko teško da se nasmejem.

„Tu sam. I donela sam haljine da ih pogledate“.

Luizin pogled se spušta na gomilu materijala u mojim rukama.
„Već vidim zašto ne možeš da se odlučiš. Obe su prelepe! Dođi.“
Pomera se unazad i pušta me da uđem.

Sonjin pogled se sreće sa mojim dok ulazim u sobu. „Dobro
jutro, Lija.“

„Dobro jutro.“ Pokušavam da osetim osmeh koji joj upućujem dok
se krećem ka izrezbarenom krevetu od mahagonija u sredini sobe. Ose-
ćaj stidljivosti prema najdražoj prijateljici je nov za mene jer smo nekada
pričale o svemu i svačemu. Nekada smo Sonja i ja bile zajedno u Lon-
donu dok bi Luiza ostala u Njujorku sa tetka Virdžinijom i Edmundom,
našim porodičnim kočijašem i čovekom od poverenja. Prisećanje na
mnoge dane koje smo Sonja i ja provele jašući konje u Vitni Grouvu, pri-
čajući o nadama za budućnost i podsmevajući se previše pristojnim de-
vojkama iz londonskog društva samo je jedan od načina na koje poku-
šavam da se setim svoje ljubavi prema njoj. „Dolazim i haljine nosim!“

Približavam se krevetu i stavljam ih na prekrivač. „Divne su!“

Odmičem se i kritički posmatram obe haljine. Jedna je tamno-
crvena, smeo izbor za jednu mladu damu, ali bi mi druga, tamno-
zelena, lepo istakla oči. Ne mogu a da ne pomislim na Dimitrija
kada sebe zamišljam bilo u kojoj od njih.

Kao da mi čita misli, Luiza kaže: „Dimitrij neće moći da skinе pogled sa tebe, Lija, koju god haljinu da izabereš.“

Moje raspoloženje se blago popravlja dok mislim na Dimitrijeve oči, tamne i pune želje. „Da, pa pretpostavljam da nam to i *jeste* cilj.“ Sonja se naginje, opipava tkaninu i tokom sledećih pola sata razgovaramo samo o haljinama i maskama dok se najzad ne odlučim za crvenu svilenu haljinu. U narednih pola sata se pretvaramo da je sve kao što je nekad bilo i da proročanstvo ne stoji između nas. Pretvaramo se jer nam neće biti od koristi da naglas kažemo ono što svi znamo – da više nikada ništa neće biti isto.

Ω

Sedim za toaletnim stočićem samo u kombinezonu i čarapama i spremam se za Maskenbal.

Moje izbegavanje korseta i služavki koje mi pomažu prilikom njihovog oblačenja od kada sam se vratila sa Altusa pre skoro tri meseca izaziva skandal među kućnom poslugom. Nisam imala nameru da izbegavam obeležja najnovije mode. Neko vreme sam dozvoljavala služavki da mi pomogne i oblačila ga za svečane prilike, kao što i priliči mladoj dami mog položaja. Ozlojeđena bih stajala mirno dok su mi vezivali i pertlali korset, u komplikovanim cipelama koje bi me toliko žuljale da bih morala da se borim sa nagonom da ih skinem i bacim.

Ali nije vredelo.

Mogla sam samo da razmišljam o svili Altusa, šapatu na mojoj goljoj koži i raskošnoj slobodi bosih nogu ili nošenja sandala.

Najzad, nakon veoma duge noći provedene družeći se sa spiritualistima, Druidima i vidovnjacima iz Udruženja, vratila sam se kući u Miltorp Manor i izrazila svoju nameru da se od tada nadalje sama oblačim. Negodovanja je bilo veoma malo. Svi su приметili da sam se promenila. Ništa što sam radila ih ne bi iznenadilo i čini se da se poslugа pomirila sa tim da ima ekscentričnu gospodaricu.

Posežem za kutijom pudera i nanosim fini prah na čelo, obraze i bradu gledajući u ogledalo. Mlada žena koja me gleda nije ni nalik devojci koja je prvi put došla u London. Ni nalik devojci koja je pobjegla od kuće, od svoje sestre, od čoveka koga je volela.

Ipak, ova nova osoba mi se čini poznatom. Njene zelene oči sijaju kao oči moje pokojne majke, a uglaste jagodične kosti su naglašene kao da me podsećaju na sve žrtve koje sam podnela zbog proročanstva.

Nije ni čudo što je devojka okruglog lica koja je prvi put došla u London sada samo deo sećanja.

Blagi sjaj tetka Abigejinog gujinog kamena privlači moj pogled u ogledalu. Pružam ruku, obuhvatam ga prstima i pitam se da li umišljam kako je pomalo topao.

To je postalo svakodnevni ritual – proveravanje temperature moćnog kamena koji mi je dala tetka Abigejl – jer iako sam sama postala snažnija, ostajem ubeđena da malo šta stoji između Duša i mene. Tetka Abigejl je dala svoj život kako bi me zaštitila, preno-seći na kamen svaki delić svoje preostale moći gospodarice Altusa. Kada toplota kamena nestane, neće i sva zaštita koju on pruža.

A hladi se iz dana u dan.

Okrećem glavu od ogledala. Nema svrhe da razmišljam o onome što ne mogu da kontrolišem. Umesto toga, koračam po sobi dok razmišljam o misteriji poslednje stranice proročanstva. Sama stranica, koja je pronađena u svetoj pećini u Šartru, zauvek je izgubljena, zakopana da nikada ne bi došla u ruke Samaela ili njegovih Izgubljenih duša. Bez obzira na to, njene reči su mantra koju nikada ne zaboravljam. One me podsećaju da još uvek postoji mogućnost da će doći vreme kada proročanstvo neće progoniti moje nade i snove.

Sećam se skoro nesvesno i u sebi recitujem reči dok razmišljam o njihovom značenju.

*Iz haosa i ludila Jedna ipak ustaće,
Da predvodi Drevne i oslobodi Kamen.
Pod svetim velom Sestrinstva,*

Plameni krug

*Daleko od kandži Zveri
Izbaviće one u stegama Proročanstva,
Njegove prošle i buduće propasti.
Sveti Kamen, oslobođen iz hrama,
Sliabh na Caili',
Portal ka Onostranom.
Sestre Haosa
Vraćaju se u trbuh Zmije
Na završetku Nos Galon-Mai.
Tamo, u vatrenom krugu
Potpaljenom kamenom, spajaju
Četiri Ključa, obeležena Zmajem
Anđeo Haosa, beleg i medaljon
Zver, proterana jedino kroz
Sestrinstvo na vratima Zaštitnika
U obredu Posrnulog.
Raširi svoje ruke, Gospodarice Haosa
I objavi pustoš svih pustoši
Ili ih sklopi
I ospori mu žeđ zanavek.*

Postoje nešto što sigurno znamo. Znamo da sam ja ta koja je pozvana da pronađe Kamen koji su nekada sakrile Sestre sa Altusa. Moji preci. Znamo da oslobađanje onih koji su vezani proročanstvom znači moje oslobađanje kao i oslobađanje ključeva – Sonje, Luize a sada i Elene. Da to znači oslobađanje budućih generacija Sestara i oslobađanje čovečanstva od tamnog haosa koji bi nastao ako Samael dođe u naš svet.

Znamo i da Alisa i dalje radi na tome da spreči to oslobađanje.

Ali, izgleda da Dimitrij i ja ne možemo da odgonetnemo gde se Kamen nalazi a ja moram da ga imam kako bih izvela Obred u Ejevberiju. Do sada smo pretpostavljali da „pod svetim velom Sestrinstva“ znači da je sakriven na nekom mestu koje se smatralo

značajnim u duhovnom pogledu. Možda i nismo u pravu, ali pošto je poslednja stranica proročanstva bila zakopana u pećini u Šartru – u kojoj se nalazio i podzemni hram u koji su Sestre u prošlosti poštovale – izgleda da je to najverovatnija od svih pretpostavki.

Sat na kaminu otkucava sedam puta, dolazim do ormana i sa dna izvlačim crvenu haljinu dok nastavljam da razmišljam o mogućim mestima koja smo isključili i devet preostalih. Prebacujem haljinu preko glave i pokušavajući da ne pokvarim kosu zakačenu šnalama, uznemirena sam i razočarana zbog toga što ne možemo potpuno da isključimo ni ona mesta koja smo precrtali sa spiska. Tražimo mesto za koje se smatra da je bilo bitno našim precima – mesto koje može da se poveže sa istorijom našeg naroda ili sa proročanstvom. Ali svoje zaključke možemo da zasnivamo samo na sopstvenom traganju. Najmanji deo zaboravljene istorije bi mogao sve da promeni.

A postoji još nešto što nas sprečava da dešifrujemo poslednju stranicu.

Vraćaju se u trbuh Zmije na završetku Nos Galon-Mai.

Iz nekadašnjeg značaja Ejevberija je jasno da se tamo nalazi utroba zmije, ali nismo mogli da otkrijemo koje veće treba da se okupimo kako bismo zatvorili Kapiju pred Samaelom. Nadala sam se da ću to saznati u nekom od mnogih očevih priručnika, ali smo uzalud pregledali svaku knjigu u kući i pretražili sve knjižare u Londonu.

Trglo me je kucanje na vratima.

„Da“, odazivam se tražeći cipele koje sam dala da mi se izrade po meri kako bi bile udobne i podnošljivo moderne.

„Edmund čeka u kočiji“, kaže tetka Virdžinija kroz vrata. „Treba li ti pomoć da se obučeš?“

„Ne. Sići ću za minut.“

Lakše mi je jer ne insistira. Dok sedam na krevet čuje se šuškanje svile i vidim cipele koje vire ispod dušeka. Samo na trenutak čeznem za udobnošću bosih nogu pre nego što obujem štiklice.

Moglo bi da bude i gore. A postoje neke stvari na koje čak ni ja ne mogu da promenim.

U kočiji sam, na putu ka Maskenbalu, kada mi se učini da sam je ugledala.

Dok nas put vodi ulicama Londona, Sonja i Luiza sede naspram mene držeći svoje maske. Kočija blista od naših raskošnih haljina, Sonjina je tamnoplava od šušlavog materijala a Luizina svi-lena, boje šljive. Gledam u svoju tamnocrvenu suknju, osećajući čudnu ravnodušnost prema svojoj odluci da je obučem. Pre godinu dana bih bez razmišljanja izabrala zelenu. Govorim sebi da je crvena haljina bila jedini prikladan izbor uz masku koju sam poručila pre nego što sam počela da razmišljam o haljinama, ali znam da je to samo upola istinito.

Crvena haljina je više od običnog komada odeće koji mi se slaže sa maskom. U njoj se ogleda koliko se osećam moćnijom posle onoga u Šartru, posle pobede nad jednim od Samaelovih najubojitijih pristalica, jednim od njegovih Čuvara. Pitam se kako mogu da uživam u toj moći iako nisam sigurna da će mi ona biti dovoljna da se suočim sa budućnošću.

To mi prolazi kroz glavu dok preko prozora prekrivenog zavesom gledam ulice prepune ljudi. Mrak se prikrada gradu, od zabacjenih delova ka centru. Brojni stanovnici Londona sigurno osećaju njegovo prisustvo pošto se čini da sve vrše ubrzavaju korak na putu ka kući i poslu. Kao da osećaju njegov dah na svom vratu. Kao da osećaju da dolazi po njih.

Zaboravljam ovu mračnu misao jer vidim mladu ženu kako stoji ispod plinske svetiljke blizu ugla jedne prometne ulice. Njena frizura je prilično komplikovana, čak i za Alisine standarde, a lice joj je mršavije od lica moje sestre koje pamtim. Ipak, nisam je videla lično već neko vreme a svako jutro se suočavam i sa sopstvenim odrazom koji se stalno menja.

Naginjem se, nesigurna da li to strah, bes ili ljubav juri mojim venama, dok se nadam da ću bolje videti tu ženu. Upola sam spremna da je pozovem po imenu kada se ona blago okreće ka kočiji. Ne vidi me. Ne potpuno. Ali se dovoljno okreće da joj vidim profil. Dovoljno da budem sasvim sigurna da to ipak nije Alisa.

Okreće se i odlazi niz ulicu, izgubivši se u dimu uličnih svetiljki. Ponovo se leđima oslanjam na sedište, ne znajući da li u srcu osećam olakšanje ili razočaranje.

„Lija? Jesi li dobro?“, pita Luiza.

Smirujem glas, svesna da mi je puls ubrzan. „Dobro sam, hvala ti.“

Ona klima glavom a ja pokušavam da se nasmejem trenutak pre nego što zatvaram oči, pokušavajući da usporim disanje.

Bio je to samo plod tvoje mašte, kažem sebi. Predugo te proganjaju Alisa i Duše. Vidiš ih na svakom ćošku, u svakoj ulici.

Iznenada poželim da je Dimitrij pored mene, da prisloni svoju mišićavu nogu uz moju, da me pomazi po prstima ispod nabora haljine. Ipak, čak i dok o tome razmišljam primoravam sebe da usporim disanje, da razbistrim misli. Nije mudro previše se oslanjati na druge.

Čak ni na Dimitrija.

Dok Edmund zaustavlja kočiju kod Crkve Svetog Jovana, ne mogu a da se ne čudim koliko svi izgledaju normalno. Naravno, članovi Udruženja *jesu* normalni po većini kriterijuma, ali ipak nikada nas nije bilo toliko na istom mestu u isto vreme. Skoro da očekujem da

se postoji nekakav sjaj, neki šum, bilo šta što bi ukazivalo na to da svi prisutni imaju neke natprirodne moći.

Ali ne. Sve izgleda kao obično okupljanje londonskih bogataša i ljudi sa previše garderobe na sebi.

„Kako je Elspet uopšte sredila da iznajmimo crkvu?“ Sonjin glas čujem vrlo blizu svog uveta i shvatam da smo se sve nagnule i proturile glave kroz prozor pokušavajući bolje da vidimo muškarce i žene koji izlaze iz kočija i koračaju kamenom stazom.

„Uopšte ne znam kako Elspet uspeva da uradi i pola onoga što radi!“ Luiza se smeje naglas, taj dragi, nesvestan osmeh koji podseća na početak našeg prijateljstva pre više od godinu dana.

„Moram priznati da nisam nikoga pitala o mestu održavanja Maskenbala, ali sada vidim da sam prilično radoznala“, kažem ja. „Kraljica sigurno ne bi bila zadovoljna što se takvi pagani okupljaju u jednoj od londonskih crkava“.

Sonja je rekla: „Pst!“, pre nego što sam nastavila. „Bajron mi je rekao da se u toj crkvi održavaju mnogi koncerti i balovi.“

Ona izgovara te reči sa takvom mirnoćom da isprva ne shvatam šta je rekla. Mora da ni Luiza ne shvata pošto se obe istovremeno okrećemo ka Sonji.

„Bajron!“

Ona crveni a ja sam iznenađena što vidim da posle svega što se desilo, Sonja i dalje može da pocrveni na pomen nekog gospodina.

„Videla sam ga u Udruženju kada smo se vratile sa Altusa.“ Njen pogled prelazi na Luizu. „On mi je prvi rekao za Maskenbal.“

Nalet hladnog vazduha ispunjava kočiju pošto Edmund otvara vrata, veoma doteran i svečano odeven. „Dame.“

Luiza drhteći steže ogrtač oko ramena. „Hoćemo li? Izgleda da Dimitrij nije jedini gospodin koji željno iščekuje naš dolazak!“

Nije teško uputiti joj osmeh. Niko ne bi mogao da bude toliko učtiv kao Luiza da poželi Sonji i meni sreću pošto je njen izabranik ostao na Altusu.

Pomisao na ostrvo je poput toplog povetarca u mom srcu – niz utisaka brzih poput munje. Miris pomorandži, talasi koji se lome o stene ispod Svetilišta, svilena odeća na golj koži.

Odmahnem glavom, razmišljajući o jedinjoj osobi koja me najviše podseća na sve to, iako sam svetovima daleko.

Ω

Stavljamo maske u kočiji pre nego što izađemo iz nje i krenemo ka dvorani nalik pećini. Probijajući se lagano kroz gužvu na ulazu, ne mogu a da se ne osećam kao u čudnoj cirkuskoj predstavi. Lica sa maskama koja me okružuju mi se iznenada čine drečava a maska mi je previše priljubljena uz lice. Maske otežavaju razgovor i osećam olakšanje kada jedan čovek, visok i mršav kao prut skida masku i otkriva da je Bajron. Poklanja se, uzima Sonju za ruku a ona se stidljivo osmehuje dok se kreću ka plesnom podijumu. Trenutak kasnije Luiza odlazi sa jednim gospodinom svetle kose koji ne može da odvoji oči od nje. Posmatram prijateljice koje sijaju obasute pogledima punim obožavanja gospode koja ih vrte po podijumu i teško mi je da prihvatim da smo mi one iste tri devojke koje su se ne tako davno upoznale u Njujorku.

Razmišljam da li da odem da se nečim poslužim i primećujem čoveka koji stoji malo dalje od mene usred gužve. Znam da je to Dimitrij, iako smo se dogovorili da ne otkrivamo maske jedno drugom do večeras. Mislim da sam zbog njegovih ramena i zaštitničkog stava sigurna da je to on.

Okreće se i pogledi nam se susreću u trenutku kada kreće da se probija kroz gužvu samo sa jednim ciljem. Njegova maska je izuzetna, velika i ukrašena komadićima oniksa među tamnocrvenim peruškama posutim svetlucavim srebrnkastim šljokicama.

Kao da je sve vreme znao da ću obući crvenu haljinu.

Dolazi do mene i uzima me za ruku, ali se ne naginje da je poljubi. Dimitrij se ne pretvara da poštuje londonska pravila. Svojom velikom šakom me uzima za ruku i privija me uz sebe dok ne osetim

dodir njegovog snažnog tela. Gleda me pravo u oči i spušta svoje usne ka mojima. Ljubi me strastveno i dugo, bez razmišljanja. Podižem ruku da dodirnem tamne kovrdže na njegovom vratu. Naše usne se nevoljno razdvajaju a neki ljudi koji stoje blizu nas podižu obrve pa se vraćaju sopstvenim temama.

Naginje se ka mom uhu, a njegov glas je tajna koju samo ja znam. „Izgledaš zanosno.“

„Pa, gospodine, vrlo ste smeli!“ Podižući glavu da ga pogledam u oči, trepćem i pretvaram se da se stidim. Trenutak kasnije oduštajem, smejući se. „Kako si mogao da budeš siguran da sam to ja?“

„Mogao bih da te pitam isto to.“ Ljubazno mi se osmehuje. „Ili treba da pretpostavim da netremice posmatraš svakog gospodina koji ima masku nakićenu peruškama?“

„Ni slučajno.“ Glas mi postaje ozbiljan. „Samo tebe gledam.“

Dimitrijeve oči postaju tamnije. Prepoznajem žudnju u njegovom izrazu lica zahvaljujući mnogim satima koje smo proveli zagrljeni posle našeg povratka sa Altusa.

„Dođi.“ Pruža mi ruku. „Plešimo. Neće baš biti kao na Altusu, ali, ako zažmurimo, mogli bismo da se pretvaramo.“

Prolazimo kroz gužvu probijajući se samo zahvaljujući njegovom telu. Dok se približavamo plesnom podijumu, prolazimo pored Sonje koja se vrti u Bajronovom zagrljaju. Izgleda srećno i u ovom trenutku joj ne zavidim što uživa.

„Dobro veče, gospođice Miltorp. Čuo sam da vam treba posebno stručno mišljenje.“ Glas koji mi dolazi iza leđa nije glasan, ali ipak privlači moju pažnju.

Povlačim Dimitrija za ruku, zaustavljam se i okrećem ka čoveku koji stoji među plesačima koji uživaju. To je stariji čovek, što potvrđuje njegova seda kosa i bore po rukama. Njegova maska je crno-zelena, oivičena paunovim perjem, ali ga odaje tamnoplava odeća koju voli da nosi čak i na intimnijim skupovima u Udruženju.

„Arture!“ Nasmejem se kada prepoznam vremešnog Druida. „Kako ste me uopšte poznali?“

„Oh, gospođice. Moja čula nisu kao što su nekad bila, ali sam ja ipak Druid, dušom i telom. Čak ni taj ekstravagantni kostim nije mogao da sakrije vaš identitet.“

„Zaista ste mudri!“ Okrećem se ka Dimitriju, pokušavajući da nadglasam gužvu a da ne vičem. „Mislim da si upoznao gospodina Frobišera, iz Udruženja?“

Dimitrij klima glavom, pružajući ruku. „Sreli smo se nekoliko puta. Artur je najsrdačniji od svih otkako sam tamo uzeo sobu.“

Artur se rukuje sa Dimitrijem, gledajući ga sa divljenjem. Priča tiho i naginje se da bismo ga čuli. „Uvek mi je čast da pružim gostoprinstvo Bratstvu.“

Pošto predstavljanje nije potrebno, setim se šta je Artur prvo rekao. „Pomenuli ste stručno mišljenje?“

Klima glavom izvlačeći iz džepa nekakav papir i pružajući mi ga. „Priča se da su vam potrebne informacije. Ovo je adresa nekih mojih poznanika. Oni bi mogli da vam pomognu.“

Pružam ruku i osećam glatku ispucalu površinu savijenog papira kako mi dodiruje dlan.

„Arture, ko vam je rekao da nam trebaju informacije?“ Dimitrije pogled prekriva senka brige. „Naša potraga bi trebalo da bude u najstrožoj tajnosti.“

Artur klima glavom, ponovo se naginje i tapše Dimitrija po ramenu smirujući ga. „Bez brige, Brate. Reč putuje sporo i pažljivo u ovim krugovima.“ On se ispravlja, pokazujući papir u mojim rukama. „Pozovite ih. Očekivaće vas.“

Okreće se i odlazi, nestajući bez reči u gužvi. Sada bih želela da razmotam papir i pogledam ko bi to mogao da zna odgovore koji nam trebaju, ali neću moći da pročitam ime i adresu dok me guraju na Maskenbalu. Dimitrij me posmatra kako još dva puta presavijam papir pre nego što otvorim torbu koja se ljulja oko mog ručnog zgloba. Stavljam papir u svilenu postavu i pričvršćujem vrpce.

Zbog prisustva ovog papira više nisam bezbrižna kao što sam bila pre samo nekoliko trenutaka. To mi je podsetnik da ipak ima

mного toga da se uradi. Da nikakav Maskenbal, nikakav bal, nije-dan tamnokosi čovek ne mogu da me oslobode proročanstva. To je nešto što samo ja mogu da uradim.

Kao da oseća moju brigu, Dimitrij ponovo uzima moju ruku. „Sutra će biti vremena za to.“ Gleda me u oči. „Dođi. Plešimo.“

Puštam ga da me vodi do sredine velike prostorije, on ne okleva i stajemo pravo na plesni podijum. Nema prostora za brigu dok se vrtimo među svetlim haljinama, peruškama i draguljima na maskama koje prolaze kao u magli. Dimitrijeva snažna ruka se nalazi oko mog struka i ja se predajem njegovom vođstvu sa olakšanjem, sreća što mogu da prepustim nekom drugom da vodi, pa makar to bilo samo tokom jednog plesa.

Muzika se pojačava a potom i potpuno menja. Ovaj put ja vučem Dimitrija za rukav i odvlačim ga sa plesnog podijuma.

Govorim mu na uvo: „Hajde da popijemo nešto, važi?“

Klima glavom, smeškajući se. „Da li si zbog mene ožednela, moja gospodariče?“ Podižem obrve. „Moglo bi se reći.“

Zabacuje glavu i smeje se. Odjek tog smeha je jači čak i od muzike i razgovora u dvorani.

Krećemo se kroz gužvu ka mestu za poslužnje kada u trenutku ugledam jednu jagodičnu kost koja mi privlači pogled. Čoškasta je i ženstvena a iznad nje su oči toliko zelene da ih vidim kako sijaju preko cele prostorije. Ne bi trebalo da mi izgleda poznata. Ne sa tolike udaljenosti. Ne kada je to lice skoro u potpunosti pokriveno svetlucavim zlatnim sjajem i ljubičastim draguljima.

A ipak, skoro sam sigurna i krećem ka njoj ne uputivši čak ni reč Dimitriju.

„Lija? Kuda...“, čujem njegov glas iza sebe, ali me noge same nose i ne razmišljam ni o čemu osim o toj ženi koja na samo nekoliko metara od mene stoji na neopisivo poznat način.

Dolazim do nje i brzo je hvatam za ruku, čak ni ne pomislivši da možda grešim.

Ne izgleda iznenađeno. Zapravo se i ne trudi da pogleda ruku kojom držim njenu tanku nadlakticu. Ne. Lagano se okreće ka meni, kao da je očekivala da ću je pronaći.

Sigurna sam i pre nego što se potpuno okrene. Vidim to u njenoj ponosno podignutoj bradi. U sjaju u njenom pogledu punom izazova.

„Alisa.“

Šapatom izgovaram njeno ime. Nema sumnje. Videla sam je u Onostranom i u sopstvenom svetu. Osećala sam prisustvo njenog duha tokom meseci kada je njena moć postala dovoljno jaka da joj omogući da prelazi iz jednog sveta u drugi. Spavala sam pored nje kao dete i slušala njeno lagano disanje u mraku. Iako nosi masku, sigurna sam da je to Alisa.

Smeje se lagano i bez iznenađenja. Moja sestra je oduvek uživala u suptilnoj moći koja dolazi od saznavanja stvari pre drugih ljudi. Ipak, postoji i još nešto. Nešto skriveno i neopisivo.

„Dobro veče, Lija. Drago mi je što te vidim ovde.“

Postoji nešto u njenim očima, nešto mračno i tajnovito, što me plaši više od saznanja da se njena velika moć sada nalazi u Londonu.

Odmahujem glavom i dalje se oporavljajući od šoka što vidim sestru uživo prvi put od odlaska iz Njujorka. „Otkud ti ovde? Mi-slim... ja... zašto si došla?“

Postoje i druge stvari koje treba da kažem. Da uzviknem, da zahtevam. Ali me Maskenbal i moj šok primoravaju da ostanem ljubazna, iako se borim da ne vrisnem iz sveg glasa.

„Došla sam u kupovinu. Da obavim pripreme.“ Ona izgovara ove reči kao da je njen cilj očigledan a ja ne mogu a da ne osećam kako sam ušla u Onostrani svet, na mesto koje izgleda i zvuči kao moj svet, ali je zapravo njegova izvrnuta i pogrešna verzija.

„Pripreme? Za šta?“ Osećam se kao seoska luda. Očigledno je da se Alisa poigrava sa mnom, ali sam ipak nemoćna da se oduprem. Ima me u šaci, kao i uvek.

Čak i ovde. Čak i sada.

Ona se smeje a na trenutak čak mislim i da je iskrena.